

В. В. Вайда,

аспірант кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права
юридичного факультету

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

НОРМАТИВНА СИСТЕМА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО ГОСПОДАРЮВАННЯ У ЛІСАХ УКРАЇНИ ЗА ВНУТРІШНЬОДЕРЖАВНИМ ПРАВОМ

У даній статті проаналізовано нормативну систему адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом.

Вказано, що проблема сталого господарювання у лісах України є однією з найбільших сучасних екологічних проблем, належне вирішення котрої, є запорукою збереження лісових екосистем, флори і фауни, водних ресурсів, ведення ефективного лісового господарства, здійснення дбайливого мисливського господарства, сприяння розвитку рекреації, туризму, охорони довкілля, сприяння процесу євроінтеграції України та відбудови України від наслідків російської агресії.

Зазначено, що нормативна система адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом – це внутрішньо взаємоузгоджена сукупність норм й принципів права, які відображені в відповідних нормативно-правових актах внутрішньодержавного права України, які регламентують адміністративно-правове забезпечення сталого господарювання у лісах України.

Вказується, що принципи забезпечення сталого господарювання у лісах України відображено у Лісовому кодексу України, зокрема: стосовно організації лісового господарства, моніторингу та сертифікації лісів.

Одним із видів геопросторових даних в Україні є природоохоронні території і об'єкти, а саме: території і об'єкти природно-заповідного фонду, їхні функціональні й охоронні зони, території, зарезервовані із метою наступного заповідання, території і об'єкти екомережі, водно-болотні угіддя міжнародного значення, території Смарагдової мережі, біосферні резервати програми ЮНЕСКО «Людина та біосфера», об'єкти всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Вказано, що з метою забезпечення розвитку сталого господарювання у лісах України доцільно розробити й затвердити Державну цільову програму «Ліси України» на 2023 - 2028 рр., на основі відповідних принципів сталого господарювання у лісах, відповідною Постановою Кабінету Міністрів України, з врахуванням положень відповідних обласних програм розвитку лісового господарства, а також висновків експертів й неурядових екологічних організацій, міжнародних зобов'язань України.

Зазначено, що з метою вдосконалення системи моніторингу лісів в Україні вважаємо за доцільне створити, протягом року після закінчення воєнного стану, офіційний електронний інформаційний ресурс із вільним доступом в Інтернеті стосовно поточного стану лісів в усіх регіонах України.

Ключові слова: ліси України, сталий розвиток, стале господарювання, адміністративно-правовий механізм, нормативна система, адміністративно-правовий механізм забезпечення сталого господарювання у лісах України.

Постановка проблеми. У контексті сучасної євроінтеграції України, адміністративної реформи, подолання екологічних проблем в сучасній Україні, в тому числі спричинених російськими окупантами, реформування лісо-

вого законодавства України, потреби збереження лісів України, розвитку інформаційного суспільства та електронного урядування в Україні важливе значення має дослідження питання нормативної системи адміністратив-

но-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом.

Дослідження нормативної системи адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом має важливе практичне значення для подальшого реформування законодавства України про забезпечення сталого господарювання у лісах, а також задля покращення практичної діяльності уповноважених суб'єктів у даній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дана проблематика є актуальною і вона є предметом дослідження багатьох науковців, зокрема: Л.Брославського, О.Волкова, Я.Лазура та Н.Хлуденевої.

Мета статті. Мета даної публікації полягає в тому, щоби охарактеризувати нормативну систему адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом.

Виклад матеріалу дослідження. Проблема сталого господарювання у лісах України є однією з найбільших екологічних проблем, належне вирішення котрої, є запорукою збереження лісових екосистем, флори і фауни, водних ресурсів, ведення ефективного лісового господарства, сприяння розвитку рекреації, туризму, охорони довкілля, здійснення мисливського господарства.

Нормативна система адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом є невід'ємною складовою цілісної нормативної системи адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України.

Нормативна система адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом – це внутрішньо взаємоузгоджена сукупність норм й принципів права, які відображені в відповідних актах внутрішньодержавного й міжнародного права України, що регламентують адміністративно-правове забезпечення сталого господарювання у лісах України.

Нормативна система адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України складається з наступних складових:

1. Конституція України[1] від 28 червня 1996 року. Відповідно до ст. 16 Конституції забезпечення екологічної безпеки й підтримання еко-

логічної рівноваги на території України, а також подолання наслідків Чорнобильської катастрофи, збереження генофонду народу України є обов'язком держави. Згідно ч. 1 ст. 50 Конституції кожен має право на безпечне для життя й здоров'я довкілля і на відшкодування шкоди, завданої порушенням цього права.

Конституція України надає землекористувачам права для задоволення їх потреб щодо самостійного господарювання на землі, вона гарантує державний захист усіх суб'єктів права власності та їх рівність перед законом. Використання власності, в тому числі і лісів, не може завдавати шкоду права та свободам громадян, інтересам суспільства, а також погіршувати екологічну ситуацію та природні якості землі[2, с. 170].

2. Кодекси України, зокрема: Лісовий кодекс України від 21 січня 1994 року, Кодекс про надра України [3] від 27 липня 1994 року, Кодекс України про адміністративні правопорушення [4] від 7 грудня 1984 року, Водний кодекс України [5] від 06 червня 1995 року, Земельний кодекс України [6] від 25 жовтня 2001 року, Податковий кодекс України [7] від 2 грудня 2010 р.

Відповідно до ст.1 Лісового кодексу України всі ліси на території України, незалежно на землях за основним цільовим призначенням категорій яких вони зростають і незалежно від права власності щодо них, становлять лісовий фонд України й перебувають під охороною держави.

Завданням Лісового кодексу є регулювання правових відносин із метою забезпечення підвищення продуктивності, охорони і відтворення лісів, посилення їхніх корисних властивостей, задоволення потреб суспільства в лісових ресурсах на основі їхнього раціонального науково обгрунтованого використання.

Природні ліси – це такі ліси, в яких локально й тимчасово проявився антропогенний вплив, але не змінив він ценотичної структури фітоценозів й тому природні лісові екосистеми протягом короткого часу здатні регенеруватися природним шляхом аж до стану пралісових екосистем. Праліси – це споконвічний, стародавній ліс, який сформувався природним шляхом й в ході розвитку безпосереднього антропогенного впливу не зазнав. Квазіпраліси – це умовно пралісові екосистеми, в котрих незначний тимчасовий антропогенний вплив відбувся, але він не змінив природної структури лісостанів й натуральний стан екосистем при припиненні якого відтворюється повністю протягом короткого періоду.

Лісовими ресурсами є деревні, технічні, лікарські й інші продукти лісу, що використовуються задля задоволення потреб населення й виробництва та відтворюються в процесі формування лісових природних комплексів. Лісові ресурси поділяють за їх значенням на лісові ресурси державного та місцевого значення. Лісовими ресурсами державного значення є деревина від рубок головного користування та живиця. А лісовими ресурсами місцевого значення є лісові ресурси, які не віднесені до ресурсів державного значення.

Корисні властивості лісів - це їх здатність зменшувати вплив негативних природних явищ, регулювати стік води, захищати ґрунти від ерозії, попереджувати забруднення довкілля й очищати його, сприяти оздоровленню населення і його естетичному вихованню.

Відповідно до ст. 34 Лісового кодексу організація лісового господарства завданням своїм ведення лісового господарства має забезпечувати на засадах сталого розвитку з урахуванням природних й економічних умов, цільового призначення, лісорослинних умов, породного складу лісів, а також функцій, які вони виконують.

Згідно ст. 55 Лісового кодексу моніторинг лісів – це система регулярного спостереження, оцінки та прогнозу динаміки кількісної й якісного стану лісів. Моніторинг лісів проводять шляхом збирання, передавання, зберігання та аналізу інформації про стан лісів, прогнозування змін в лісах й розроблення науково обґрунтованих рекомендацій задля інформаційно-аналітичного забезпечення управління лісами, а також прийняття рішень з метою запобігання негативним змінам стану лісів і дотримання вимог екологічної безпеки та принципів ведення лісового господарства на засадах сталого розвитку. Моніторинг лісів є складовою державної системи моніторингу довкілля.

Відповідно до ст. 56 Лісового кодексу лісова сертифікація – це оцінка відповідності системи ведення лісового господарства установленим міжнародним вимогам щодо управління лісами й лісокористування на засадах сталого розвитку. Метою лісової сертифікації є забезпечення економічно, екологічно й соціально збалансованого ведення лісового господарства.

Організація і проведення лісової сертифікації здійснюють відповідно до порядку, який встановлює центральний орган виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики в сфері лісового господарства, за погодженням з центральним органом виконав-

чої влади, що забезпечує формування державної політики щодо економічного розвитку, й центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики в сфері охорони довкілля.

Отже, принципи забезпечення сталого господарювання у лісах України відображено у Лісовому кодексу України, зокрема: стосовно організації лісового господарства, моніторингу та сертифікації лісів.

Рентна плата за спеціальне використання лісових ресурсів встановлена Податковим кодексом України від 2 грудня 2010 року. Так, згідно зі ст. 256 Податкового кодексу платники рентної плати за спеціальне використання лісових ресурсів це відповідні лісокористувачі - юридичні особи, їх філії, відділення, й інші відокремлені підрозділи, які не мають статусу юридичної особи, і постійні представництва нерезидентів, які отримують доходи з джерел їх походження з України чи виконують агентські або ж представницькі функції стосовно таких нерезидентів або ж їх засновників, фізичні особи (крім фізичних осіб, котрі мають право використовувати безоплатно без видачі спеціального дозволу лісові ресурси відповідно до чинного лісового законодавства), а також фізичні особи - підприємці, котрі здійснюють спеціальне використання лісових ресурсів на підставі відповідного спеціального дозволу (лісорубного квитка або ж лісового квитка) чи відповідно до умов договору довгострокового тимчасового користування лісами.

Ставки рентної плати відповідно за спеціальне використання лісових ресурсів встановлені Податковим кодексом України. А ставки рентної плати за заготівлі деревини застосовують з урахуванням розподілу лісів за поясами й розрядами.

3. Закони України з питань забезпечення сталого господарювання у лісах України, зокрема: Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища»[8] від 25 червня 1991 р., Закон України «Про рослинний світ»[9] від 09 квітня 1999 року, Закон України «Про тваринний світ»[10] від 13 грудня 2001 року, Закон України «Про Червону книгу України»[11] від 07 лютого 2002 року.

Згідно ст. 5 Закону «Про охорону навколишнього природного середовища» державній охороні й регулюванню використання на території України підлягають, зокрема: ліс, інша рослинність, тваринний світ, природні комплекси. Особливій державній охороні підлягають території й об'єкти природно-заповідного фонду України.

Згідно Закону «Про внесення змін до Лісового кодексу України щодо проведення національної інвентаризації лісів»[12] від 2 червня 2020 року передбачено створення законодавчих умов для впровадження національної лісової інвентаризації в Україні як нової системи збору і узагальнення даних про ліси у загальнодержавному масштабі. Цим Законом внесено відповідні зміни до Лісового кодексу, зокрема щодо переліку робіт, які складають лісовпорядкування, а також виключено інвентаризацію лісового фонду України. Цим Законом доповнено Лісовий кодекс також новою ст. 55-1 «Національна інвентаризація лісів», в котрій визначено: зміст даного поняття й особливості її проведення; повноваження центрального уповноваженого органу виконавчої влади, що реалізує державну політику в сфері лісового господарства; визначено цілі її проведення і джерела фінансування.

Національна інвентаризація лісів України – це система вибірково-статистичних обстежень лісового фонду, спрямована на отримання узагальненої обґрунтованої інформації щодо лісів для потреб планування, в тому числі стратегічного, а також для ведення лісового господарства, моніторингу лісів, державного лісового кадастру. Порядок проведення національної інвентаризації лісів України затверджується Кабінетом Міністрів України.

Державні цільові, міждержавні і місцеві програми розробляють на перспективу з метою проведення ефективної й цілеспрямованої діяльності по організації і координації заходів щодо охорони довкілля, забезпечення екологічної безпеки, раціонального використання й відтворення природних ресурсів. Порядок їх розробки визначається Кабінетом Міністрів України.

Відаовідно до ст. 1 Закону «Про державні цільові програми»[13] 2004 року державна цільова програма – це такий комплекс взаємопов'язаних завдань й заходів, які спрямовані на розв'язання найбільш важливих проблем розвитку держави, окремих галузей економіки чи адміністративно-територіальних одиниць, здійснюється із використанням коштів Державного бюджету України й узгоджені за строками виконання, складом виконавців та ресурсним забезпеченням.

Важливе значення для моніторингу лісів має вільний доступ до геопросторових даних. Важливе значення у розвитку законодавства України про геопросторові дані має Закон України «Про національну інфраструктуру геопросторових даних»[14] від 13 квітня 2020 року. Цей

закон визначає правові й організаційні засади створення, функціонування і розвитку національної інфраструктури геопросторових даних, яка спрямована на забезпечення ефективного прийняття органами публічної влади управлінських рішень, а також задоволення потреб суспільства у всіх видах географічної інформації, інтегрування України в глобальну і європейську інфраструктуру геопросторових даних.

Національна інфраструктура геопросторових даних – це взаємопов'язана сукупність організаційної структури, технічних й програмних засобів, базових і тематичних наборів геопросторових даних, метаданих, технічних регламентів, стандартів, сервісів, технічних специфікацій, які необхідні для виробництва, оновлення, зберігання, оприлюднення, оброблення, використання геопросторових даних і метаданих, іншої діяльності із такими даними.

Одним із видів геопросторових даних в Україні є природоохоронні території і об'єкти, а саме: території і об'єкти природно-заповідного фонду, їхні функціональні й охоронні зони, території, зарезервовані із метою наступного заповідання, території і об'єкти екомережі, водно-болотні угіддя міжнародного значення, території Смарагдової мережі, біосферні резервати програми ЮНЕСКО «Людина та біосфера», об'єкти всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Ухвалений Закон «Про національну інфраструктуру геопросторових даних» можливість дасть уніфікувати дані, які містяться в різних існуючих кадастрах. Це спричинить закріплення правових основ і принципів функціонування національної інфраструктури геопросторових даних України, що у подальшому унеможливить дублювання повноважень щодо створення і адміністрування геопросторових даних і суттєво зекономить бюджетні кошти[15].

4. Підзаконні нормативно-правові акти з питань сталого господарювання у лісах України, зокрема: Постанова КМУ «Про врегулювання питань щодо спеціального використання лісових ресурсів»[16] від 23 травня 2007 р. № 761, Наказ Міністерства аграрної політики та продовольства «Про затвердження Санітарних правил в лісах України»[17] від 21.03.2012 № 136.

Важливе значення для забезпечення сталого господарювання у лісах України має Постанова Кабінету Міністрів України «Про врегулювання питань щодо спеціального використання лісових ресурсів» від 23 травня 2007 року № 761. Даною Постановою затверджений Порядок спеціального використання лісових ресурсів

і Порядок видачі спеціальних дозволів щодо використання лісових ресурсів.

Згідно Порядку спеціального використання лісових ресурсів визначено умови та механізм спеціального використання лісових ресурсів щодо заготівлі деревини під час здійснення рубок головного користування, використання другорядних лісових матеріалів, а також побічних лісових користувань й використання корисних властивостей лісів України.

Враховуючи вищевикладене, необхідно подолати негативні наслідки збільшення кількості правопорушень, що вимагає консолідованої й злагодженої роботи всіх інституцій публічної влади. Саме на державні органи покладається завдання щодо здійснення адміністративно-правових та організаційних заходів задля належного забезпечення державного контролю, що має на меті зміцнення законності й суттєве зменшення кількості правопорушень [18, с. 121].

Враховуючи актуальність та необхідність окремої Державної цільової програми розвитку лісового господарства України, яка, зокрема обумовлена міжнародними зобов'язаннями України (підписаною Україною резолюцією 4-ї Міністерської конференції по захисту лісів Європи «Посилення взаємодії із сталого управління лісами в Європі через внутрішньогалузеве співробітництво і національні програми з питань лісів», відповідно до якої кожна країна повинна розробляти, затверджувати та оновлювати національні лісові програми), доцільно розробити на основі обласних (регіональних) програм розвитку лісового господарства, розроблених і затверджених органами місцевого самоврядування, нову Державну цільову програму розвитку лісового господарства України на період до 2020 року[19].

Важливе значення для забезпечення сталого господарювання у лісах України мають також регіональні програми охорони довкілля, зокрема: Цільова Програма розвитку лісового господарства «Ліси Полтавщини на 2016-2025 роки», яка затверджена Рішенням Полтавської обласної ради від 29.04.2016 р.[20].

Президент України Володимир Зеленський увів в дію рішення Ради національної безпеки і оборони від 29 вересня 2022 р. щодо охорони, захисту, використання і відтворення лісів України в особливий період, згідно відповідного Указу Президента №675/2022[21]. Згідно із рішенням РНБО, Кабінет Міністрів в шестимісячний строк має розробити ряд законопроектів, зокрема «Про оцінку впливу на довкілля», щодо перегляду розміру площ насадження лісу і санітар-

них рубок лісу у контексті застосування оцінки впливу на довкілля, а також розробити проект закону щодо посилення адміністративної відповідальності у випадку невиконання законних розпоряджень або приписів, інших законних вимог посадових осіб органів, котрі здійснюють державний контроль у галузі охорони навколишнього природного середовища[22].

Висновки і пропозиції. Отже, на основі вищевикладеного, можемо зробити наступні висновки. Проблема сталого господарювання у лісах України є однією з найбільших сучасних екологічних проблем, належне вирішення котрої, є запорукою збереження лісових екосистем, флори і фауни, водних ресурсів, ведення ефективного лісового господарства, здійснення дбайливого мисливського господарства, сприяння розвитку рекреації, туризму, охорони довкілля, сприяння процесу євроінтеграції України та відбудови України від наслідків російської агресії.

Нормативна система адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом – це внутрішньо взаємоузгоджена сукупність норм й принципів права, які відображені в відповідних нормативно-правових актах внутрішньодержавного права України, які регламентують адміністративно-правове забезпечення сталого господарювання у лісах України.

З метою забезпечення розвитку сталого господарювання у лісах України доцільно розробити й затвердити Державну цільову програму «Ліси України» на 2023 - 2028 рр., на основі відповідних принципів сталого господарювання у лісах, відповідною Постановою Кабінету Міністрів України, з врахуванням положень відповідних обласних програм розвитку лісового господарства, а також висновків експертів й неурядових екологічних організацій, міжнародних зобов'язань України.

З метою вдосконалення системи моніторингу лісів в Україні вважаємо за доцільне створити, протягом року після закінчення воєнного стану, офіційний електронний інформаційний ресурс із вільним доступом в Інтернеті стосовно поточного стану лісів в усіх регіонах України.

Існують перспективи і подальших наукових досліджень в даному напрямку, зокрема, щодо: захисту лісів України, міжнародно-правового статусу лісів; правової охорони лісів Карпат.

Отже, ми у даній статті охарактеризували проблематику нормативної системи адміністративно-правового механізму забезпечення сталого господарювання у лісах України за внутрішньодержавним правом.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Пахомов В. В. Адміністративно-правове забезпечення контрольно-наглядової діяльності у сфері земельних відносин в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Право. 2014. Вип. 29(2-3). С. 168 - 172.
3. Кодекс про надра України від 27 липня 1994 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 36. Ст. 340.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1984. Додаток до № 51. Ст.1122.
5. Водний кодекс України від 06 червня 1995 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 24. Ст.189.
6. Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 3-4. Ст. 27.
7. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. №№ 13-14, 15-16, 17. Ст.112.
8. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25 червня 1991 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 41. Ст. 546.
9. Про рослинний світ: Закон України від 09 квітня 1999 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 22-23. Ст. 198.
10. Про тваринний світ: Закон України від 13 грудня 2001 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 14. Ст. 97.
11. Про Червону книгу України: Закон України від 07 лютого 2002 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 30. Ст. 201.
12. Про внесення змін до Лісового кодексу України щодо проведення національної інвентаризації лісів: Закон України від 02.06.2020 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 39., Ст. 302.
13. Про державні цільові програми: Закон України від 18 березня 2004 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 25. Ст. 352.
14. Про національну інфраструктуру геопросторових даних: Закон України від 13 квітня 2020 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 37. Ст. 277.
15. Круглевич В. Створення національної інфраструктури геопросторових даних. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/zemelne-agrarne-pravo/stvorennya-natsionalnoyi-infrastrukturi-geoprostorovih-danih.html>
16. Про врегулювання питань щодо спеціального використання лісових ресурсів: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 травня 2007 р. № 761. *Офіційний вісник України*. 2007. № 39. Ст. 1550.
17. Про затвердження Санітарних правил в лісах України: Наказ Міністерства аграрної політики та продовольства від 21.03.2012 № 136. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0505-12#Text>
18. Ярошенко А. С. Адміністративна відповідальність за порушення законодавства в галузі насінництва й розсадництва. *Право і суспільство*. 2015. № 3. С. 120–124
19. Пояснювальна записка Про хід виконання у 2015 році завдань і заходів Державної цільової програми «Ліси України» на 2010-2015 роки. URL: http://dklg.kmu.gov.ua/forest/control/uk/publish/article?art_id=166906&cat_id=34185
20. Перелік діючих регіональних природоохоронних програм і тих, що розробляються в областях у 2016 році. URL: <https://menr.gov.ua/files/docs/PerelikRegProZa2016.docx> Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 вересня 2022 року «Про охорону, захист, використання та відтворення лісів України в особливий період» Указ Президента України від 29 вересня 2022 року №675/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/6752022-44229>
21. Зеленський увів у дію рішення РНБО про захист і використання лісів у особливий період. URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3582027-zelenskij-uviv-u-diu-risenna-rnbo-pro-zahist-i-vikoristanna-lisiv-u-osoblivij-period.html>

Vayda V. V. Normative system of the administrative-legal mechanism of ensuring sustainable management in the forests of Ukraine under domestic law

In this article the normative system of the administrative-legal mechanism of ensuring sustainable management in the forests of Ukraine under domestic law is analyzed.

It is indicated that the problem of sustainable management in the forests of Ukraine is one of the biggest modern ecological problems, the proper solution of which is a guarantee of the preservation of forest ecosystems, flora and fauna, water resources, effective forestry, careful hunting, promotion of recreation, tourism, environmental protection, promotion of the process of European integration of Ukraine and reconstruction of Ukraine from the consequences of Russian aggression.

It is noted that the regulatory system of the administrative-legal mechanism for ensuring sustainable management in the forests of Ukraine under domestic law is an internally mutually

agreed set of norms and principles of law, which are reflected in the relevant normative-legal acts of the domestic law of Ukraine, which regulate the administrative-legal provision of sustainable management in forests of Ukraine.

It is indicated that the principles of ensuring sustainable management in the forests of Ukraine are reflected in the Forest Code of Ukraine, in particular: regarding the organization of forestry, monitoring and certification of forests.

One of the types of geospatial data in Ukraine are nature-protected territories and objects, namely: territories and objects of the nature reserve fund, their functional and protective zones, territories reserved for the purpose of the next bequest, territories and objects of the eco-network, water -wetlands of international importance, territories of the Emerald network, biosphere reserves of the UNESCO program «Man and the Biosphere», UNESCO world heritage sites.

It is indicated that in order to ensure the development of sustainable management in the forests of Ukraine, it is expedient to develop and approve the State target program «Forests of Ukraine» for 2023 - 2028, based on the relevant principles of sustainable management in forests, the relevant Decree of the Cabinet of Ministers of Ukraine, taking into account the provisions of the relevant regional forestry development programs, as well as conclusions of experts and non-governmental environmental organizations, Ukraine's international obligations.

It is noted that in order to improve the forest monitoring system in Ukraine, we consider it expedient to create, within a year after the end of martial law, an official electronic information resource with free access on the Internet regarding the current state of forests in all regions of Ukraine.

Key words: *forests of Ukraine, sustainable development, sustainable management, administrative-legal mechanism, normative system, administrative and legal mechanism of ensuring of the sustainable management in the forests of Ukraine.*